

at Kirkens Fremtid i høj Grad afhænger af, hvorledes den stiller sig til Kvindesagen, om den magter at vinde eller bevare denne store Bevægelse for Kirken, eller den blir siddende igen med de Kvinder, som har ladet Tidens Udvikling gaa fra sig.

Men ikke nok hermed. Kristendommens Sag i vort Land afhænger ogsaa i høj Grad af dette Spørgsmaal. Kvinderne flokkes nu om Valgurnerne; vi ser, hvorledes Socialisterne forstaar at faa sine Kvinder frem, faa dem interesserede og med i Arbejdet. Ogsaa den socialt interesserede Kvinde begynder at bli varm, — men de kristne og kirkelige Kvinder holder sig tilbage. Ind i Kommuner og Værgeraad, Fattigstyrer og Skolestyrer sættes nu Kvinderne. Men Vælgerne sætter ind sine Meningsfæller, og da de Kristne staar saa passive til disse Spørgsmaal, blir det kun sjældent, at en Kvinde indvælges, fordi hun vil staa Vagt om Kristendommens Goder.

Spørgsmaalet maa ganske ligefremt bli dette:

Paalægger ikke Kristendommen de troende Kvinder en stor og hellig Forpligtelse over for alle de Samfundsforhold, hvori de staar? Har hun Lov, fordi hun vil være et Guds Barn, at være mere slap, mere ligegyldig over for Livets mange Krav end den ikke troende? Og har hun det store Ansvar for Gud, maa hun da ikke ogsaa være med og søge at vinde Indflydelse? Og hvor Kristne under Bøn til Gud arbejder og vinder Indflydelse, *der gaar Guds Rige mod Fuldendelsen.*

Der kræves ikke af os Nutidskvinder, at vi skal tjene Gud i Nonneskrud og Martyrglorie. Men der kræves af os den samme Troskab, som gjorde disse Fortidens Kvinder til Helgener. Og denne Troskab skal vi anvende i Livet, slig som det nu engang arter sig om os, ikke slig, som vi kan sidde og drømme om, at det burde arte sig. Der hvor Kvinder arbejder, kæmper, lider og strider i Samfun-

dets store Arbejdsdag, der maa de kristne Kvinder staa med og vise, hvor stærk den er, der gaar frem i Herrens Navn. De kan ikke fordre nogen anden Særstilling for sig end den, som ligger i, at de maa kræve saa meget større Troskab af sig selv, som de ved sig at tjene den største Mester. Og dette Samarbejde vil snart vise dem, hvor stor en Kraft de trænger at udbede sig, thi det sker mere end én Gang ogsaa i vore Dage, at for de kristnes Skyld bespottes Guds Navn blandt de ikke troende.

Kvindesagen, slig som den nu arter sig, er en alvorlig Prøvesten for de troende Kvinder. Og paa den er mangan lunken Sjæl, med store Tanker om sig selv, stranded. Har Kvindesagen Skævheder, saa er det den troende Kvindes Pligt og Ansvar at staa med og faa dem rettet. Har Kvindesagen tunge Byrder at bære og store Maal at naa, da er det den kristne Kvindes Pligt i første Række at lægge Ryggen til, lide og bære sammen med sine Søstre. Og har Kvindesagen bragt os Velsignelser og Goder at takke for, hvor maa ikke da den troende Kvinde staa beskæmmet, hvis det engang hedder: »Du hjalp ikke til at vinde dette.« Og hvorfor er alt dette hendes Pligt? Jo, fordi hele Livet er hende en Gudstjeneste, fordi hver Opgave, som møder hende, sendes hende fra Gud, fordi hver Forsømmelse er en Svigten over for hendes Herre.

Saaledes blir for vor Tids Kvinder Livet rigt og stort. Skønt, naar vi vaagner til Forstaaelsen af vort Værd og vor Betydning i Hjemmets kære Kreds. Alvorsfuld, naar Hjemmets Vægge aabner sig for os, og vi ser Kaldet til Kvinden ude fra Samfundet. Men usigelig stort og mægtigt, naar vi forstaar, at det er Gud selv, som kalder paa os og trænger vor Hjælp, forat denne Verdensbevægelse blandt vor Tids Kvinder skal bli et Skridt henimod Hans Riges Komme.

Men den, som hører Kaldet, hun kommer.